

Universitätsbibliothek Paderborn

Qvæstiones Morales Selectiores De Lege Interna Et Externa

discussæ, ac Resolutæ, & in duos Libros divisæ, In quibus, propositis casibus, prima quædam principia, ad plurimas alias Quæstiones similes resolvendas perutilia, subinde examinantur

De Lege Externa

Beati, Gabriele

Augustæ Vindellicorum, 1729

VD18 80376800

3 An iurisdictio acquiratur per præscriptionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39888

Q U A E S T I O III.

An Iurisdictio acquiratur per praescriptionem.

C A S U S.

IN Insula quadam Aëgei Maris erat Episcopatus valdè tenuis, & Abbatia nullius Dioecesis. Cum autem tam Episcopus, quàm Abbas peste sublatis fuissent, Pontifex Episcopatum illum Dioecesi Smirnenfi propinquiori vniuit. Episcopus Smirnenfis literis vnionis acceptis, putans, Abbatiam ad Episcopatum vnitum pertinere, eam simul cum dicto Episcopatu visitauit, Parochos constituit, aliosque actus iurisdictionis Episcopalis in ea exercuit. Cum verò post aliquot annos Abbatia vacans cuidam Clerico valde nobili Romæ degenti collata fuisset; Hic non inuentis Scripturis, quæ occasione pestis aliò translatae fuerant, putauit, dictam Abbatiam verè ad Episcopatum vnitum pertinere; ideoque Episcopo Smirnenfi se non opposuit. Verùm cum post quadraginta & amplius annos alius, cui duobus successiue iam mortuis eadem Abbatia collata fuerat, inuentis Scripturis inter eas priuilegium, per quod Abbatia constituebatur à Pontifice nullius Dioecesis, inuenisset; noluit Episcopi Smirnenfis iurisdictioni se subicere, sed nouos Curatos instituit, aliosque actus iurisdictionis, quasi Episcopalis exercere cœpit. Episcopo autem se opponente; Quæsitum est, cuiusnam iurisdictionis in Abbatiam competere,

S V M M A R I V M.

- 2 *Praescriptio iurisdictionem non videtur conferre.*
- 7 *Praescriptio quid, & quotuplex.*
- 8 *Per quid à consuetudine distinguatur.*
- 9 *Conditiones ad illam requisitæ.*
- 10 *Tempus ad illam requisitum.*

- 11 *Praescriptio iurisdictionem confert.*
- 12 *Iurisdictionis inter res immobiles computatur.*
- 13 *Respublica iurisdictionem transferre potest.*
- 14 *Iura supponunt, praescriptionem transferre posse iurisdictionem.*

- 15 Lex prescriptionis legem naturalem non abrogat.
- 16 Bona fides quandiu requiratur ad prescriptionem.
- 17 Cur sit introducta prescriptio.
- 18 Debita prescribi possunt.
- 19 Prescriptione alia etiam iura acquiri possunt.
- 20 Etiam ius patronatus,
- 21 Et ius iudicandi,
- 22 Et Decima alterius Diocesis.
- 23 Et ius immunitatis ab aliqua obligatione,
- 24 Qua prescriptio requirat titulum.
- 25 Omnis prescriptio bonam fidem requirit,
- 26 Ad prescriptionem non qualibet bona fides sufficit,
- 27 Nec quilibet bonam fidem habens prescribit.
- 28 Species pecunia soluenda prescribi potest.

RATIONES DVBITANDI.

2 Huius quæstioni resolutio pendet ex resolutione alterius; an scilicet iurisdictio prescriptione acquiratur, sicut acquiratur consuetudine. Si enim acquiratur, Episcopo competit iurisdictio, si nerò non acquiratur, competit Clerico. In foro autem externo vix dubitari potest, prescriptione iurisditionem acquiri. Hoc enim tam Civili, quam Canonico iure statutum est, *c. Vigilanti & ult. de prescript. & l. 3. ff. de usurpat. & vsucap.* Quare difficultas solum superest in foro interno; Videtur enim prescriptio in foro conscientie vim non habere iurisditionem conferendi. Ita *Henriquez*

Gandab. quodlib. 8. quest. 22. Alciat. in titulo de 5. pedum prescrip. Adrian. in 4. de rest. q. de prescript. Medina Cod. de restit. qu. 16. & 18.

Primò: Quia nulla lex positiva abrogare potest legem naturalem, quæ dicitur rem vero Domino esse reddendam; sed iurisdictio in Abbatie Territorio ad Abbatem, tanquam ad verum Dominum pertinebat. Ergo nulla lex positiva illa tali iurisditione spoliare potuit; ideoque Episcopus in foro conscientie eam retinere non potuit, sed restituere tenebatur.

Secundò: Quia ad prescriptionem necessario requiritur bona fides, qua rem alienam possidens credat esse suam; sed hæc tollitur eo ipso, quod Possessori constat esse alienam, Ergo eo ipso, quod possessori constat, rem esse alienam, corrumpitur prescriptio, totamque vim ac efficaciam amittit. Episcopo autem ex privilegio sibi exhibito constitit, iurisditionem ad Abbatem pertinere.

Tertiò: Quia æquitati consonum non videtur, ut quis suo iure privetur, absque culpa; Abbas autem nullam culpam commisit; cum enim scripturas non haberet, suam iurisditionem invincibiliter ignorabat; Ergo æquum non erat, ut propria iurisditione priuaretur; prescriptio enim introducta videtur in penam negligentie, ac desidia Domini in rebus suis recuperandis, *c. Vigilanti de prescript.*

Quartò: Quia si prescriptio vim haberet Dominum iurisditione spoliandi, eamque transferendi in Possessorem, haberet etiam vim Dominum rerum suarum dominio spoliandi, illudque transferendi in

in Præscribentem; atque ita Debitor ad-
versus Creditorem rem debitam præ-
scribere posset, eiusque dominium per
præscriptionem acquirere. Consequens
autem est absurdum; Sic enim Debitori-
bus daretur occasio debita malà fide re-
tinendi.

NOTABILIA.

7 **A**dvertendum est primò : Præscri-
ptionem, ut est quid facti, esse pos-
sessionem rei alienæ bona fide continua-
tam tempore à lege definito. Ut verò est
quid iuris, esse acquisitionem dominii rei,
vel iuris alieni ex vi talis possessionis. Sic
enim habetur *l. Usucapio. ff. de usucapioni-
bus*. Vnde qui rem vel ius alienum capit
eo usu, cui per leges dominium conce-
ditur, illius dominium acquirit. Hæc
autem præscriptio siue translatio dominii
à pristino Domino in præscribentem ex
vi legitimæ possessionis à Iure tam Ca-
nonico quàm Civili in bonum publicum
introducenda est; Primò ne quarundam re-
rum dominia diù, & ferè semper confusa
essent & incerta, *l. 1. ff. de usurpat. & v-
sucap.* Secundò, ut aliquis esset litium fi-
nis, *l. ult. ff. Pro socio*. Tertio, ne Pos-
sessores perpetuò timore rei, quam pos-
sidebant amittendæ, tenerentur, *l. Cum
neciss. C. De præscript. 30. vel 40. annorum*,
Quartò, ne homines in rebus ac iuribus
suis conservandis desidēs ac negligentes
essent, *l. Ut perfectius. C. de annuali ex-
cept. Sc. Vigilanti, de præscript.* Præ-
scriptionis denique, ut est quid facti,
duæ sunt proprietates, siue effectus; sci-
licet rei, vel iuris alieni dominium acqui-
rere Præscribenti, aut saltem ius immu-

nitatis ab aliqua obligatione ac servitute
respectu alterius.

8 **A**dvertendum est secundò : Præscri-
ptionem à consuetudine distingui, non
solum, quia ipsa versatur propriè circa
personas, ut particulares, consuetudo
verò respicit Communitatem, quam
obligat; & quia ipsa vel inducit obli-
gationem iustitiæ, vel ab ea eximit; con-
suetudo verò obligationem solum legalem,
eo quod consuetudo pariat legem, &
præscriptio dominium. Sed etiam primò:
quia in præscriptione requiritur semper
bona fides, in consuetudine non semper
est necessaria. Secundò, quia in præscri-
ptione nullus requiritur consensus illius,
adversus quem præscribitur, in consue-
tudine verò tacitus saltem Principis con-
sensus est necessarius; Vnde consuetudo
adversus nullum præscribit. Tertio, quia
ad præscriptionem saltem aliquando re-
quiritur titulus, ad consuetudinem verò
non requiritur, sed tacitus Principis vel
Populi consensus sufficit pro titulo. Quar-
tò, quia ad præscriptionem diuersum
tempus requiritur, ac ad consuetudi-
nem.

9 **A**dvertendum est tertio. Ad præscri-
ptionem quinque conditiones communi-
ter requiri. Prima est possessio, & qui-
dem Civilis, quæ quis rem suo nomine
possideat; sine possessione enim non da-
tur præscriptio, ex *reg. 3. de reg. iuris
in 6*. Secunda est capacitas, tam activa in
possidente, quàm passiva in re possessa;
ut scilicet & possidens sit capax possiden-
di, & res possideri, ex *c. Laicis, c. Post
laicos, & aliis*. Tertia est bona fides,
siue bona conscientia; hoc est: opinio,
quæ quis prudenter iudicat, rem, quam
possi-

possidet, esse suam, vel saltem ignorat, esse alienam; modo ignorantia non fit crassa, vel affectata, ex *reg. 2. de reg. iuris in 6.* Quarta, est titulus aliquis probabiliter præsumptus *c. Si diligenti, de præscript. l. Celsus ff. De vsucap.* Et ratio est: quia titulus, cum sit radix & causa, ex qua oritur dominium, necessario requiritur ad bonam fidem; in tantum enim putat quis, rem, quam possidet, esse suam, in quantum putat, illam se à legitimo Domino emisse: Hic tamen titulus requiritur solum ad præscriptionem, quæ sit tempore definito & ordinario; nam ad illam, quæ sit tempore longiori, ipsa temporis longitudo sufficienter parit præsumptionem tituli. Quinta denique est tempus à lege definitum; quod pro varietate rerum, quæ præscribuntur, diuersum est: aliud enim requiritur in præscriptione rerum mobilium; aliud in præscriptione immobilium; quia tamen iurisdictio, iura & seruitutes inter res immobiles computantur, ideo idem tempus ad istorum præscriptionem requiritur, ac ad res immobiles præscribendas. Propterea

- IO Aduertendum est quarto, res immobiles, & consequenter etiam iurisditiones, ac iura titulo interueniente præscribi, inter præsentis annis decem, inter absentes vero annis viginti. Ita expressè habetur, §. 1. *Instit. de vsucap. & l. Si quis empt. C. De præscript. triginta annorum, & Grat. in c. Placuit. 16. quest. 3.* Præsentis autem dicuntur, qui in eodem territorio habitant: absentes vero, qui extra prædictum territorium commorantur: Si vero non adsit titulus, præscribuntur annis triginta cum bona fide; ita *l. Si quis*

empt. §. Quod si quis C. De præscr. 30. vel 40. annor. Et c. Sanctorum, de præscript. Hoc enim in iure vocatur tempus longissimum, sicut decepnium & vicennium appellatur longum, *l. Cum in longo. vlt. C. de præscr. longi temporis.* Si tamen præscribenda sint bona, vel iura Ecclesiæ Romanæ, vel Ciuitatibus donata aut vendita requiruntur anni 100. *C. Ad audientiam. de præscript.* Et alibi. Si vero aliarum Ecclesiarum aut locorum piorum, aut legatorum, Parentibus factorum, anni 40. *c. Ad aures, de præscript. Authent. quas act. C. De sacrosanctis Ecclesiis. His positus,*

RESOLVTIO.

AD Casum respondetur; Iurisditionem in Abbatiam Episcopo competere, non solum in foro externo, sed etiam in foro Conscientiæ. Ita *Glof. in c. vigilanti. Couarru. reg. possessor. 1. p. §. 1. num. 4. Tiraquel. de præscript. §. 1. Mol. tr. 2. d. 61. Lessius lib. 2. c. 9. d. 17. num. 51. Laym. lib. 3. tr. 1. sect. 5. c. 8. num. 4. Bonac. de contract. d. 1. quest. vlt. p. 2. §. 2. num. 32. Siluest. v. præscriptio. 1. Clauir. reg. c. 7. n. 5. Salon. 2. 2. qu. 5. art. 7. concl. 2. Menoch. de retin. possess. remed. §. num. 84. & alii communiter.*

Probatum primo; quia Episcopus legitime præscripsit iurisditionem; illam enim de facto exercuit bona fide, & cum aliquo titulo probabiliter præsumpto, & per tempus ad præscribendas res immobiles à lege definitum; eratque capax alius iurisditionis; Quæ omnia constant

ex

ex facto. Legitima autem præscriptio, sicut à iure habet vim transferendi dominium rerum immobilium, ita habet vim transferendi etiam iurisdictionem, cum hæc inter bona immobilia computetur; ideoque prodest etiam pro foro interno.

13 Secundò: Quia Respublica quemvis rerum suarum dominio priuare potest, & alteri applicare, cum id bono communi ac rectæ iustitiæ administrationi expedire iudicauerit, ut notarunt *Scotus in 4. d. 15. quæst. 2. art. 2. Abbas in c. quæ in Ecclesiarum. nu. 11. de constit. & Coar. reg. possessor. p. 1. §. unico num. 5.* Bono autem communi, ac rectæ iustitiæ administrationi expedit, ut aliena possidentes bona fide, eorum dominium acquirant; sic enim evitantur lites, & dominiorum incertitudo ac confusio. Ergo Respublica potest bona fide possidentibus rerum, quas possident, dominium conferre; Cum ergo illud de facto transferat, ut ex iuribus citatis constat, sequitur, quod præscriptio valeat, non solum pro foro externo, sed etiam pro interno; ideoque quod Episcopo iurisdictionis competat etiam in foro conscientie.

14 Tertio: Quia Sacri Canones, dum *c. vigilant. & c. ult. de præscript.* dominii translationem negant, solum præscriptioni mala fide introductæ tacite supponunt præscriptionem bonæ fidei, vim habere dominium transferendi. Posito autem, quod præscriptio vim habeat dominium transferendi, prodest non solum pro foro externo, sed etiam pro foro conscientie; præscribens enim, cum fiat verè Dominus iurisdictionis,

R. P. Beati Lib. II.

quam præscribit, eam in utroque foro exercere potest prohibito.

OBIECTIONUM SOLVTIO.

15 **N**ec obstant rationes in contrarium. Nam ad primam respondetur: legem præscriptionis non abrogare legem naturalem, quæ dictat, rem vero Domino esse reddendam; cum enim vim habeat pristino Domino dominium auferendi, illudque applicandi Præscribenti, iam Præscribens fit verus Dominus, sicque rem præscriptam nulli amplius reddere tenetur. Atque ita Episcopus per legitimam præscriptionem factus est verus Dominus iurisdictionis in Abbatiam.

16 Ad secundam respondetur: Bonam fidem, quæ quis credit, rem esse suam, requiri ad præscriptionem toto tempore, quo completur, non verò postquam est iam completa; Nam tunc non est amplius bona fides, sed veritas; verè enim per dominii translationem res fit sua; Vnde credere amplius non potest, esse alienam, sicque nec malam fidem habere. Cum ergo Episcopo solum post legitimam præscriptionem Abbatis priuilegium innotuerit, non potuit ex illo credere, iurisdictionem esse alienam, quia iam per legitimam præscriptionem facta erat propria.

17 Ad tertiam Respondetur: Æquum non esse, ut quis absque culpa suo iure priuetur per modum pœnæ, cum de ratione pœnæ sit culpam supponere; At priuari etiam absque culpa iure suo per legem, propter bonum commune, non est contra æquitatem; Princeps enim habet

D

ius

ius de subditorum bonis disponendi, prout Reipublicæ utilitas exigit. Præscriptio autem primario saltem non est introducta in pœnam negligentis Dominorum in suis iuribus conservandis, sed ad vitandas lites & dominorum incertitudinem, ac confusionem, ut dictum est.

- 18 Ad quartam respondetur: Etiam debita contra debitores spatio triginta annorum à debitoribus, si detur bona fides, qua credant debitum sibi esse remissum, præscribi posse; sic enim habetur *L. sicut in rem 3. C. de præscript. 30. & 40. annorum.* Hinc tamen non sequitur, dari occasionem Debitoribus debita mala fide retinendi: nam eo ipso, quod datur mala fides, iam non currit præscriptio, cum hæc essentialiter requirat bonam fidem.

COROLLARIA.

- 19 Colligitur ex dictis primò: sicut præscriptione acquiri potest iurisdictio, ita acquiri posse alia iura; eadem enim est ratio de omnibus, cum omnia æquè computentur inter bona immobilia; Unde ius nominandi Rectorem, aut Prælatum in Ecclesia Collegiata, vel Cathedrali, præscribi potest à Laico contra ipsam Ecclesiam, annis 40. cum titulo vel tempore immemorabili absque titulo; tunc enim diuturna possessio huius iuris & usus absque contradictione frequentatus tollit malæ fidei præsumptionem, & titulum præsumptum inducit. Ita *Trid. sess. 25. c. 9. de reform.* & hoc modo multi Principes præscriperunt ius patronatus in maioribus beneficiis. *Molin. tract. 2. dub. 70.*

- 20 Secundò: Ius patronatus à Laico con-

tra verum Patronum & beneficium Ecclesiasticum contra alium, ad quem verè pertinebat præscribi posse cum titulo annis 10. inter præsentem; 20. inter absentes; & 30. sine titulo: Tum quia feudum & emphyteusis simili modo acquiruntur. Tum quia eadem est ratio huius iuris, ac bonorum immobilium, aliorumque iurium contra privatum. Hæc autem simili modo per præscriptionem acquiruntur: Qui verò beneficium cum titulo & bona fide pacificè per triennium possedit, illud legitime præscripsisse videtur, ita ut illud postea resignare non teneatur; cum enim Pontifex post triennium nemini amplius actionem in beneficium illud concedat, eo ipso Possessorem in conscientia securum reddere videtur, eo quod triennali vsucapione fecerit suum. *Laym. lib. 3. cap. 5. tract. 1. cap. 8. concl. 6.*

Tertiò: Possè subditum annis 40. cum titulo concessionis sibi à Principe factæ, & sine titulo per tempus immemorabile, præscribere contra Principem ius indicendi vectigal, instituendi tabelliones, legitimandi & similia; *c. super quibusdam. §. præterea. de verd. sign.* cum enim hæc & similia iura à Principe communicari possint subdito, v. g. Comitibus aut Marchionibus; si hic à tempore immemorabili hæc vsurpaverit, præsumetur à Principe accepisse. *Couar. reg. possessor. 2. p. §. 2. n. 8.*

Quartò: Episcopum sine titulo 40. annis, decimas alterius Diœcesis præscribere non posse. *c. x. de præscr. in 6.* Quia præsumptio iuris est contra illum, quod mala fide vsurpaverit, cum decimarum iure communi ad Diœcesis Ecclesias pertineant; si tamen, vel ostendatur titulus coloratus, vel

vel detur possessio temporis immemorabilis, statim tollitur praesumptio mala fidei contra illum, sicque praescribi possunt. *L. sius lib. 2. c. 6. d. 12.*

23 Quinto: per praescriptionem acquiritur etiam ius immunitatis ab aliqua obligatione ac servitute, siue affirmativa, qua quis actionem aliquam alterius permittere debet; ut transitum per praedium, siue negatiua, qua aliqua actio ei ab altero prohibetur; ut, ne domus altius attollatur, ne fenestra aperiatur &c. Sic enim habetur. *L. finali C. de praeser. long. temp.* Servitus autem continua, vel quasi continua, ut ferendi stillicidium, vel aqueductum, cum titulo & bona fide praescribitur annis 10. inter praesentes, vel 20. inter absentes; si enim qui vere non est Dominus, sed putabatur, ius alicui concessit, ut stillicidium in aream immitteret, vel iumentum per agrum duceret, & ille hoc ius per decennium possederit, lege praescriptionis factus est Dominus talis iuris. Si vero non adsit titulus, & servitus non sit continua, requiritur tempus immemorabile ad praescribendum. *L. servitutes ff. de servitutibus;* Tum quia possessio huius iuris transeundi per agrum, a Domino aderti non potest, ut possit eam impedire, cum sit valde interrupta. Tum quia assignari non potest tempus, quo haec possessio interrupta incipiat. In actionibus autem affirmativis continua possessio incipit ab eo die, quo quis tali iure bona fide utitur; In negatiuis vero ab eo die, quo quis prohibet vel impedit alterum, qui contrarium molitur. *Mol. tr. 2. d. 70.*

24 Sexto: Ad praescriptionem longi temporis, qua fit annis 10. & 20. a iure tam

canonico, quam civili, requiri titulum. Sic enim habetur, *c. placuit §. potest. 16. quest. 3. l. celsus l. nullo C. de rei vindicat.* Ad praescriptionem vero temporis longissimi, & immemorabilis, nullum requiritur titulum, sed sufficere bonam fidem, qua praescribens credit se titulum habere, & causam ad possidendum, quamvis non habeat; Sic enim habetur; eodem *c. placuit. c. si delegati, & c. Sanctorum de praescript. & l. omnes. C. de praescript. 30. annorum;* Quare, si quis rem aliquam immobilem emerit a Minore, putans interuenisse decretum, ac licentiam Iudicis, cum vero interuenerit, posita possessione annorum 10. vel 20. rem illam praescriberet. Posita vero possessione annorum 30. vel 40. etiam si nullius tituli recordaretur adhuc illam praescriberet; quia possessionis diuturnitas tituli praesumptionem facit. Idemque prorsus dicendum est in praescriptione iurisdictionis, cum haec inter res immobiles computetur, *Menoch. de praesumpt. lib. 3. praesumpt. 130. num. 7.*

Septimo: Ad quamcumque praescriptionem semper bonam fidem requiri in Praescribente; Quia lex praescriptionis, rapinae, ac iniquitati non fauet; Vnde *c. ult. de praescript.* Pontifex statuit, ne mala fidei detentor praescribat; Haec autem bona fides in aliquibus obligationibus stare potest cum scientia ipsius obligationis; in aliquibus vero non potest; In obligationibus enim passivis, quae obligant ad aliquid sustinendum, v.g. ad abstinendum ab electione officii, vel beneficii; ad non aperiendam fenestram, &c. bona fides, & praescriptio consistere potest cum scientia ipsius obligationis, quia haec praescriptio non ex actione aliqua

Præscribentis, sed potius ex Actoris negligentia procedit; fit enim ex eo solum, quod pars aduersa certo quodam tempore iure suo non utatur. At in obligationibus actiuis, quæ obligant ad aliquid agendum; v. g. debitorem ad debitum soluendum; scientia obligationis consistere non potest cum bona fide, & consequenter neque cum præscriptione; quantumvis enim Creditor negligens sit in debito exigendo, Debitor tamen illud sciens præscribere non potest, eo quod illud retinere non possit, ut rem propriam, quod tamen ad præscriptionem requiritur, sed utakeri debitam. *Laym. lib. 3. sect. 5. tract. 1. cap. 8. nu. 12.*

- 26 Octauo: Bonam fidem, quæ oritur ex ignorantia invincibili iuris clari, non prodesse ad præscribendum, quia in iure, à quo introducta est præscriptio, ita statutum ac dispositum est. *L. iuris ff. de iuris & facti ignor. l. nunquam. ff. de vsucap. & l. bona fidei emptor de acquirendo rerum dominio;* Vnde qui aliquid dono accepit à Religioso, ignorans, Religiosum donare non posse, rem donatam præscribere non potest. Bona verò fides, quæ oritur ex ignorantia facti, prodest præscriptioni; quia ita statuitur *in l. nunquam ff. de vsucap.* Vnde, qui aliquid emit à Præfato, credens, Capitulum consensisse, rem sic emptam præscribere potest. Idemque dicendum est de eo, qui emit aliquid à Minore, existimans esse

Maiorem. *Nauar. lib. 1. conf. 6. de off. Iud.*

Nonò: Hæredem Possessoris malæ fidei bona vel iura hæreditate acquisita, quamuis bonâ fide retineat, nullo tempore præscribere posse: quia censetur eadem persona cum ipso malæ fidei possessore; sicut ergò hic ob malam fidem præscribere non poterat; ita nec hæres. Atque ita statuitur. *L. si mala fidei. c. communia.* Successorem verò Possessoris malæ fidei posse validè præscribere, modo ipse bonam fidem habeat, & præscriptionem inchoet à tempore, quo rem ab eo habuit; quia hic Possessoris malæ fidei personam nullatenus repræsentat, sed solum titulum in eâ fundat *inst. de vsucapionibus §. inter vendit.* Atque ita, qui Venditori bona fide succedit in re emptâ, vel Donatori in re donata, aut Testatori in re legata, eam potest præscribere; quæ omnia cum proportionem applicari possunt iurisdictioni. *Azor. p. 3. lib. 1. c. 18. qu. 7.*

Decimò: Præscribi posse speciem pecuniæ soluendæ; si enim Creditor longissimo tempore vnâ pecuniæ speciem loco alterius recipiat, Debitor in futurum de pecunia primæ speciei soluere non cogitur; *c. cum olim: de censibus;* dummodo tamen bona fides interueniat, quâ Debitor credat, se aliam pecuniæ speciem non debere. *Abb. in d. c. num. 6. Bald. conf. 500. num. 2. lib. 1.*

